

ΧΟΡΟΣ ΜΕΤΗΜΦΙΕΣΜΕΝΩΝ.

I.

Θά έχειαζόμην κάλαμον Ζολά να περιγράψω τὸν τόπον, εἰς ὃν λαμβάνω τὴν θρασύτητα νὰ σὲ ὀδηγήσω, ἀγαπητή μου ἀναγνώστρια.

Τὸ πλουσταριὸ τῆς κυρᾶς Θανάσαινας.

Ἐν τούτοις εἶναι ἀπαραίτητος εἰς τὴν διήγησίν μου ἡ ἐπίσκεψις αὐτῆς σπηρίχθῃτι λοιπὸν ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου, ἵνα μὴ σπονήσῃς πού, φέρε τὸ ρινόμακτρον σου μετὰ τὴν foire coupé εἰς τὴν ρίνα, καὶ ἂν δὲν θέλῃς νὰ ζολαδισθῇ ἡ ἐσθῆς σου, ἀνάστρον αὐτήν. Εἶνε τόσο ἐρημον τὸ μέρος, ὥστε οὐδεὶς ὀφθαλμὸς θὰ εὐρεθῇ ἵνα βασιάνῃ τὴν τορευτὴν κνήμην σου, ὃ δὲ ὀδηγὸς σου εἶνε . . . μύψ.

II.

Ἡ κυρὰ Θανάσαινα εἶνε πεντηκοντούτις ἀνδρογυναῖκα, τύπος μεγαίρας με ὄρρυς, ὡς μύστακας, χεῖλη κρεμαστά καὶ στιβαροὺς βραχίονας, ὧν τὸ βάρος πολλάκις ἐδοκίμαζεν ὁ κύρ Θανάσης ὅταν τὸ ὠραῖόν του ἤμισυ ἦτο εἰς τὸ κέφι, ἐτόλμα δ' αὐτὸς νὰ τῆ παρατηρήσῃ τι εὐσεβάστως.

Τσάφ, τσοῦφ, τσάφ, ὁδὸ τρεῖς τὸν φέρω,

Τσίτου τσιμονδὰ, τὸν ἄγω, μαμονδάκι, καὶ σὲ θέρω!

Εἰς αὐτὴν ἐφημῶζοντο οἱ στίχοι οὗτοι τοῦ Σούτσου.

III.

Ἡ κυρὰ Θανάσαινα εἶχε μπουγάδα.

Ἦτο ὅλη ἀφρωσιωμένη εἰς τὸ ἔργον της ὅπερ συνώδευε διὰ τοῦ :

ἀφίρω ἴγελᾶ ἴς τοὺς φίλους μου κτ.λ.

ὅπερ ἔφαλε διὰ φωνῆς ἐρρίνου, τῆς περιφήμου ἐκείνης τοῦ Chaunard φωνῆς.

Αἶφνης διέκοψε τὸ ἄσμα καὶ τὸ ξεροῦπισμα, ἵνα προσ-αγορεύσῃ τὴν γειτόνισσάν της Τρανταφυλλιά, ἥτις ἀνεβάνη περιχαρῆς εἰς τὴν θύραν τοῦ πλουσταριοῦ.

IV.

— Λοιπὸν εἴμαστε γιὰ νὰ ἴμαστε ἀπόψε ;

— Τί νὰ σοῦ ἴπῳ τὸ συλλογίζομαι λιγάκι· χορὸ δὲν ξέρω . . .

— Καλὲ μὴν συγχίζουσι γιὰ δαῦτο, Θανάσαινά μου. Ἐμπρώτοις καντρίλια δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ ξέρῃς. Σαραγκέ ! ἀνεβάτε ! κατεβάτε ! δαδικὰ σεις ! θὰ φωνάζῃ ὁ δάσκαλος, καὶ ὁ καθαλιέρος σου θὰ σὲ βαστάξῃ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σὲ πηγαينوφέρῃ.

Ἐλεγεν ἡ Τρανταφυλλιά, χήρα ἀνοίξεις τινὰς πλειονὰς τῆς φίλης της ἀριθμοῦσα, καντῆ, μικροκαμωμένη, ζωηρὰ καὶ μόνον κατὰ τὴν ἀσχημίαν ἐφάμιλλος ἐκείνης.

V.

— Καλὰ λοιπὸν τὴν κάτρούλια, μπορῶ νὰ τὴν κουτσο-καταφέρω, καὶ βάλλω, μπόλκα, πού γυρίζουνη ἴσῳ ὀθαῦρες;

— Τὸ βάλλω, δὲν σοῦ λέω εἶνε δυσκολούτσικο· καὶ ἴμένα ὅταν μοῦ τῶδειξε ἡ ἐξαδέρφη μου ἡ δασκάλα, εἶδα κ' ἔπα-

θα νὰ τὸ μάθω, ἀλλὰ τὴν μπόλκα, νὰ τὴν· εἶνε εὐκολώ-τάτη. Ἐν, δύο, τρία, σάλτο! Ἐν, δύο, τρία, σάλτο!

Καὶ ἀνυπόδητος ὡς ἦν, ἐξεστῆκε τὰ βήματα τῆς πόλκας ἢ μπόλκας, ὅτε μὲν ἐπὶ τοῦ τενεκέ, ὅτε δ' ἐπὶ τῆς καλῆ-θας τῆς μπουγάδας σκοντάπτουσα.

— Ἄμ' αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε γιὰ ἴμένα, ἀνέκραξε πε-ριχαρῆς, ἡ Θανάσαινα, ἔλα κάνε μου εἰς οὐδᾶσι μαστώρισσα τὸν γλαβαριέρο.

VI.

Ἀφῆκε τὰ τσάκαρα εἰς γωνίαν τοῦ πλουσταριοῦ, καὶ κά-θιδρωε, με σακκίον προσδεδεμένον εἰς τὴν ὀσφύν, ἵνα μὴ βρέχεται, με γυμνοὺς τοὺς βραχίονας καὶ τὸν τραχήλον, ἤρχισε μετὰ τῆς Τρανταφυλλιάς τὰς πρόδας τῆς μπόλκας.

Ἦτο θέαμα τρομερὸν, φρικώδες, αἱ δύο γυναῖκες ἐκείναι ἀνυπόδυτοι, ῥυπαραὶ, σφίγκτως ἐνηκαλισμέναι περιστρε-φόμεναι καὶ λακτίζουσαι· θὰ τὰς ἐνόμιζε τις παράφρονας.

Δὲν διήρκεσεν ὁμως ἐπὶ πολὺ τοῦτο, οἱ πόδες τῆς Θανά-σαινας ἐμπερδεύθησαν μετὰ τῆς Τρανταφυλλιάς καὶ τὸ χαρι-τόδωρον ζεύγος ἐξαπλώθη φαρδύ πλατὺ ἐπὶ τοῦ βορβορώ-δους ἐδάφους τοῦ πλουσταριοῦ.

— Αὐτὸ ὁμως δὲν μ' ἄρσασ, ἐφώνησεν ἡ Θανάσαινα, ζύ-ουσα τὴν κεφαλὴν της, ἥτις εἶχε προσκρούσει ἐπὶ τῆς σκάφης.

— Δὲν βαριέσαι! ὑπέλαβεν ἡ Τρανταφυλλιά, αὐτὰ γί-νονται καὶ ἴς τοῦ μεγάλου χοροῦς.

VII.

— Λοιπὸν ἴς τῆς ἐννῆᾶ ἔ!

— Ὅχι δὲ ἀριστοκρατικά· ἴς τὰς δέκα ἐμεῖς.

— Ἐέρεις τί συλλογίζομαι ;

— Τί !

— Θὰ πάρω καὶ τὸν Γιάγκο, θὰ τοῦ βάνω μιὰ παληὰ φούστα ἀπὸ μέσα, ἀπὸ πάνω τὸ γτόμινο, ἴσῳ κοιτοσάκι θὰ φαίνεται.

— Καλὰ λές, θὰ φάῃ καὶ τίποτε γλυκά, ἀνέκραξε καγ-χάζουσα ἡ Τρανταφυλλιά.

Τὸ rendez-vous ὤρισθη εἰς τὰς δέκα παρὰ εἴκοσι εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Τρανταφυλλιάς, ὅπου θὰ ἐπήγαινε ἡ κυρὰ Θανά-σαινα μετὰ τὸν Γιάγκον της πονηρὸν δεκαπενταετῆς παιδίον. Ὅσον γιὰ τὸν Θανάση, ποῖος τὸν ἐσυλλογίζετο, ἄς κοιμηθῇ.

VIII.

Ἦδᾶ γίνομαι ἐτι θρασύτερος ἀναγνώστριά μου, θὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς Bal masqué!

Εἰς τὸ πλουσταριὸ τῆς κυρᾶς Θανάσαινας, ἦτο βόρβορος, ἀλλὰ βόρβορος ὑλικὸς, ἐδῶ εἶνε ὁ ἠθικὸς βόρβορος!

Μάτην θ' ἀνασύρῃς τὴν ἐσθῆτά σου!

Ἐν τούτοις εἶνε ἀπαραίτητος καὶ ἡ ἐπίσκεψις αὐτῆς, διὰ νὰ ἰκανοποιηθῇ ἡ περιέργειά σου.

Ἰπὸ τὸ κυανοῦν σου δόμινον δὲν φοβεῖσαι νὰ σὲ γνω-ρίσῃ τις.

Εἰσέλθωμεν! οὐδεὶς θὰ σὲ ἐγγίξῃ διότι μὰ τὸν Θεόν! . .

IX.

— Βλέπεις τί κόσμος! τί κακό! χορεύουν ὡς δαιμονι-σμένοι. Ἰδῶ ἔξερεις δὲν ξέρεις χορὸν μπορείς νὰ χορεύῃς. Χά! χά! χά!

— Τί γελάς;

— Ἐκείνο τὸ κόκκινο δόμινο! χά! χά! χά!

- Λοιπόν;
- Νά εκείνο, τὸ δόμινο, ποῦ βλέπεις ἐκεῖ, καὶ εἰς τὸ πλάγι ἕνας νέος ξανθὸς μὲ φράκο κάνει τὴν τρυφερωτέραν declaration, εἶπε...
- Καρμιά γκουβερνάντα ἴσως;
- Τί λέει; ... ἢ κερά Θανάσινα.
- Ἄμ δέ!
- Ἀλήθεια!

X.

Εἰς τοὺς δημοσίους αὐτοὺς χοροὺς, τοὺς ἐν Ἀθήναις, θὰ ἀνεύρης βεβαίως τὰς χοροταξίας τοῦ Taine ἐκτὸς τῆς τῶν φιλοδόξων, ἧτις ἀντικαθίσταται ὑπὸ τῆς τάξεως τῶν *επαρχιωτῶν σπουδαστῶν*. Καὶ μὲ τὸ δίκην τους.

Ὁ ἐπαρχιώτης σπουδαστὴς δὲν ἔχει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ποῦ νὰ περάσῃ καλλίτερον τὴν βραδείά του.

Λοιπὸν δέκα φράγκα εἰς τὴν τσέπην, τὰ πλεὸν καλὰ ρούχα, στρίψιμο τὸ μουστάκι, κτένισμα καὶ εἰς τὸ *bal masqué*.

Βύρισκεὶ παρῆα, χορεύει ὅπως μπορεῖ, μιλεῖ ὅπως ξέρει, τρώγει ὅσο ἔχει, πίνει ὅσο τοῦ φθάνει καὶ φεύγει ἅμα νυστάξῃ, ἧτοι ὁ τελευταῖος.

XI.

Εἰς ἐκ τούτων, ἅμα ἰδὼν τὸ κομψόν (ὑπὸ τὸ δόμινον) σῶμα καὶ τὰς μικρὰς χεῖρας τῆς χήρας μας madame Τριανταφυλλιάς τῆς ἔπασε ἴς τὸ κοντό.

Ἐκείνη τοῦ ἔκαμε νάζια, τοῦ εἶπε δύο τρεῖς λέξεις ἐλληνογαλλικὰς, ἕνα μὲν ζοῦρ καὶ ἕνα μουσοῦ, καὶ ὁ πτωχὸς μας φίλος τῶν ἐνόμισεν ἀριστοκρατίδα τινα, ἧτις τίς εἶδε διὰ ποῖον λόγον, ἂν ὄχι ἀπὸ ἔρωτα πρὸς αὐτὸν, ἐπῆγε εἰς τὸν χορὸν.

Ἐπὶ τέλους ἀφοῦ τὴν ἐχόρευσε δις, τὴν ὠδήγησεν εἰς ἰδιαίτερον δαμάτιον, ὅπου γονυπετῆς, σχεδὸν δακρῦν τὴν ἐξώριζε νὰ ἴθγάλῃ τὴν προσωπίδα τῆς.

Αὐτὴ ἤρειτο. Αὐτὸς ἰκέτευε..... Αἶφνης ὑπὸ τὸ δόμινον ἐφάνη ἐξ ἀπροσέξιας τῆς Τριανταφυλλιάς ἀσυγγνώστου οὐχὶ σκαρπιὸν καὶ πόδι ὡς *σαβοζάρι* μικρὸν, ἀλλ' ὑπόδημα χονδρὸν τρεῖς καὶ τετράκις διεληθὸν ἀπὸ τὰς χεῖρας *μπαλωματῶν*. Κεραυνὸς κάλλιον νὰ ἐπιπτεν εἰς τὸν φίλον μας.

Ἐφυγεν ἀμέσως ἀπὸ τὸν χορὸν.

Ἐρέφθη εἰς τὴν κλίνην του.

Ἄλλὰ δὲν ἐκλείσει μάτι τὴν νύκτα ὅλην.

Τὸ ὑπόδημα ἐκεῖνο, τὸ ἐθρβρωῶδες καὶ ἐμβαλωμένον ὑπόδημα, τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἀνητημένον ἀπὸ τῆς ῥινός του.

XII.

Ἡ Θανάσινα ἦτο πλέον τυχερά, ὁ *καβαζέρος* τῆς (ὡς τὸν εἶλεγε) ἦτο ἀξιόλογον παιδί τὸ ὅποιον τὴν ἐχόρευσε *μπόλκα* καὶ *κατρούλλαις*,—εἰς τὸ *θάλασσο* τοῦ εἶπε πῶς ζαλιζέται—καὶ τὰ κατὰφερε ἀξιόλογα εἰς τὸν χορὸν.

Τὴν ἐτράταρε *μπράντζ* καὶ *κούκο* καὶ *σὰν βαρέλι*, καὶ τὴ συνώδευσε μέχρι τοῦ ξενοδοχείου τῆς Γαλλίας, ὅπου τοῦ εἶπε ὅτι κατοικεῖ, ἐκεῖ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀφήσῃ, καὶ ἐπῆγε μόνη τῆς εἰς τὸν παρὰ τὸ Μεταξουργεῖον οἶκόν τῆς κατενοουσιασμένην.

Ὁ Γιάγκος δὲν ἐπαιξε *ἀσχημα* τὸ μέρος του, ἀποδείξει δὲ ὅτι ἐξελήφθη ὡς κυρία ἦσαν τὰ ἴχνη ἀπερ εἶχον ἀφίσει εἰς τοὺς βραχίονας του ἢ *τσιμπιας*... καὶ ἄτινα ὑπερηφάνως εἰδείκνυεν εἰς τὴν μητέρα του.

— Αἶ θὰ πάμε κι' ἀπόψε; ἦτο ἡ πρώτη ἐρώτησις, ἣν ἀπέτεινε τὸ πρῶτ ἢ Τριανταφυλλιά πρὸς τὴν Θανάσιναν.

— Καὶ βρωτῆς; κάθε βράδυ...
Καὶ τὰ γυναῖκα ἤρχισαν νὰ φλυαροῦν περὶ τοῦ χοροῦ καὶ τῶν κατακτησέων των.

XIII

Ἄγαγνώστριά μου τελειόνα.

Ἄρκετὰ σὲ ἐλιμάρησα.

Μὲ συγχωρεῖς;

Ἐγὼ σὲ συγχωρῶ, διότι δὲν δέκοφες ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὴν λίμα μου.

Συναναρέλλος.

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΣΜΑΤΑ.

Αἱ ἀπόκρεψα εἶναι ἡ ἀνοιξὶς τῶν καρδιῶν. Ἐκείνη ἧτις λέγει ὅτι ἡ καρδιά τῆς εἶναι σήμερα κλεισμένη, αὐτὴ ἐκτείνει τὴν προσωπίδα μέχρι τῆς καρδίας τῆς. Καὶ καρδιά μασκαρεμένη δὲν εἶναι καρδιά.

Σήμερον εἶπερ ποτε εἶναι ἀληθινὸς ὁ στίχος τοῦ Μυσοῦ ὅτι τὸ εἶδος τῆς φιάλης δὲν σημαίνει τίποτε· ἀρκεῖ νὰ μεθύῃ κανεὶς ἐξ αὐτῆς.

Διὰ τὰς γυναῖκας φιάλαι εἶναι οἱ ἄνδρες· διὰ τοὺς ἄνδρας φιάλαι εἶναι αἱ γυναῖκες· καὶ διὰ τοὺς δύο κρῆσι εἶναι ὁ ἔρωσ.

Σήμερα λοιπὸν δὲν κυττάζει κανεὶς τὴν φιάλην, κυττάζει τὸ κρασί.

Οἱ πλατωνικοὶ ἔρωτες γίνονται σήμερα κόσκινο ἀπὸ πληγῆς. Εἶναι ὡς νὰ εὐρίσκησαι ἐν μέσῳ σπαργώσης ἀνοιξέως, ἐγκολπομένης κήπους, λίμνας, λεμῶνας, παραδείτους, σὺ δὲ γονυπετῶν ν' ἀναστενάξῃς πρὸ μιᾶς κλι μόνης ἀνεμῶνης.

Τοῦλάχιστον σήμερον αἱ πλατωνικαὶ ἀνεμῶναι ἄς στρηχθοῦν ἢ ἄρῃν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης τῆς θηλείας, διότι φόβος εἶναι μὴ τὰς παρασύρῃ ὁ ἀνεμος τῶν ἀπόκρεψ.

Ὅπως ὑπάρχουν ἰσόβιοι δικασταί, οὕτως ὑπάρχουν καὶ ἰσόβιοι μασκαράδες, οἱ ῥωμαντικοὶ ποιηταί. Οὗτοι φέρουσι πάντοτε προσωπίδα δακρυβροῦσαν, ἐγὼ ἐπὶ τοῦ προσώπου των εὐρίσκει τις μόνον τὸν ῥύπον δὲν ἀφίνουσι δάκρυα μὴ σπογγισθέντα.

Ἡ ἐρωμένη εἶναι ἡ προσωπίς τῆς παρθένου· ἡ ἔγγαμος εἶναι ἡ προσωπίς τῆς ἐρωμένης· ἡ ἑταῖρα εἶναι ἡ προσωπίς τῆς ἐγγάμου· ἡ διὰ βίου ἄγαμος εἶναι ἡ προσωπίς τῆς ἑταίρας.

Ἡ προσωπίς εἶναι καὶ πνευματικὸς καὶ προαγωγὸς τοῦ ἔρωτος. Διευκολύνει τὰς ἐξομολογήσεις τοῦ ἔρωτος καὶ προάγει τὸν ἔραστὴν εἰς τοὺς διαφόρους σταθμούς του, τὸ ὀλιγώτερον μὲ ταχύτητα σιδεροδρόμου ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Φάληρον.